

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XI. De Alexandro.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

CAPIΤ XI.

De Alexandro.

VERUM cum propter extremam senectutem ministerium suum obire amplius non posset, supradictum Alexandrum alterius ecclesie episcopum divina dispensatio per revelationem quandam quae illi in somnis apparuerat, ad participandum cum Narcisso Sacerdotis officium evocavit. Hac igitur visione tanquam divino admonitus oraculo Alexander, cum ex Cappadocia in qua primum Episcopus fuerat ordinatus, Hierosolyma profectus fuisset, tum orandi, tum locorum visendorum gratia: fratres illius ecclesie humanissime cum excipientes, reverti post haec in patriam non siverunt. Alia quippe revelatio etiam ipsis per somnum visa fuerat; & vox quaedam evidentissima ab iis qui sanctitate inter ipsos eminebant, audita. Significabat enim ipsis ut extra portas civitatis egressi, destinatum sibi a Deo episcopum susciperent. Quod cum illi consentientibus vicinarum ecclesiarum episcopis fecissent, manere deinceps eum apud se coegerunt. Sanè idem Alexander in suis ad Antinoitas epistolis quae etiamnum exstant, episcopatus quem cum Narcisso collega gessit, meminit his verbis quae ad calcem epistolae leguntur: Salutatur vos Narcissus, qui ante me episcopalem hujus ecclesiae sedem tenuit, & qui nunc mihi conjunctus est in orationibus, annos natus sexdecim supra centum; hortaturque vos mecum ut idem omnes sentiat. Et haec quidem sic gesta sunt. Antiochiae vero Serapione mortuo, episcopatum ecclesiae suscepit Asclepiades: qui persecutionis tempore fidem Christi confusus, maximam gloriam retulerat. Hujus ordinationis mentionem facit Alexander in epistola ad Antiochenes his verbis: Alexander servus Dei, & victus Jesu Christi, beatissimae Antiochenis Ecclesiae in Domino salutem. Expedita mihi ac levia vincula Deus effecit custodiae meae tempore, postquam comperi Asclepiadem virum fidei merito maxime idoneum, sanctissimae Ecclesiae vestrae Episcopatum divina Providentia suscepisse. Hanc autem epistolam Clementi se perferendam de-

A

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Πρὸς Ἀλεξάνδρον.

ΚΑΙ δὴ μικρὸν οἴετε ὄντ' ἑπισημαίνω
 διαλιπαρὴν γῆρας, τὸν εἰρημένον Ἀλεξάνδρον Ἐπίσκοπον ἐτέρας ὑπαρχοῦσα πατριάρχιας, οἰκονομία Θεῶ ἐπιτὴν ἅμα τῷ Ναρκίσῳ λειβεργίαν ἐκάλει, καὶ ἀποκαλύψαν ἡκτωρ αὐτῷ δι' ὄραμα Ἐφανείσαν. ταύτη δ' ὄν ἄσπερ κατὰ πνευματικῶν ἐκ τῆς τῶν Καππαδοκῶν γῆς ἔνθα τὸ πρῶτον τῆς Ἐπισκοπῆς ἤξιώτο, τῷ πορείαν ἔπι τὰ Ἱεροσόλυμα εὐχῆς καὶ τῶν τόπων ἰστορίας ἐνεκεν ποιητῆρον, Φιλοφρογνέσασα οἱ τῆς ἐκκλησίας ἄδελφοί, ἐκέτ' οἰκαδὲ αὐτῶ παλαιοῦ ἔπι τρεπέσσι, καθ' ἐτέραν ἀποκαλύψαν καὶ αὐτοῖς ἡκτωρ ὀφείσαν, μίαν τε Φωνὴν Ἐφασάτην τοῖς μάλιστα αὐτῶν ἀπεδαιόσι χριστοσαν ἰδῆλιν γὰρ παρθελοῦσας ἐξωπυλῶν, τὸ ἐκ Θεῶ παρθελοῦσμερον αὐτοῖς Ἐπίσκοπον ὑποδέξασθαι, τέτο ἡ πρῶτα ἄλλες μὲν καὶ τῶν Ἐπισκόπων οἱ τὰς πείριξ διεῖπον ἐκκλησιαστικῶν, ἐπανάγιες αὐτὸν ὡς ἀμύρην βιασάσαι. μνημονεῖν γέτο καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος ἐν ἰδίαις ἔπιστολαῖς ταῖς παρθε ἀντινοίτας ἐσέτι νῦν παρ' ἡμῖν ὡς ἀμύρην, τὸ Ναρκίσῳ αὐτῶ παρθελοῦσας, ταῦτα καὶ λέξιν ἔπι τῶν λειγράφων τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς. ἀσπασάτω ὑμᾶς Ναρκίσιος ὁ πρὸς ἐμὲ διεῖπον τὸν τῶν τῆς Ἐπισκοπῆς τὸν ἐνθάδε, καὶ νῦν σωζέται ὡς ἀμύρην μοι διὰ τῶν εὐχῶν, ἐκκ. ἐν δεκάτῃ ἡνῆνικῶς, ὡς ἀμύρην ὑμᾶς ὁμοίως ἐμοὶ ὁμοφρογῆσαι, καὶ ταῦτα μὲν ἔτος εἶχε, τῆς ἐκκαὶ Ἀντιόχεια ἐκκλησίας Σαραπηωνος ἀπαπασαμένον, τὴν Ἐπισκοπὴν διαδέχεται Ἀσκληπιάδης. ἐν ταῖς καὶ τὸν διαμῶν ὁμοφρογίας διαπέψας καὶ αὐτὸς, μέμνηται καὶ τῆς τέτο κατὰ σάσεως Ἀλεξάνδρος, Ἀντιόχεια γράφων ὡς. Ἀλέξανδρος δὲ καὶ ἡ δέσμιος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆ μακαρία Ἀντιόχεια ἐκκλησία ἐν Κυρίῳ χαίρειν, ἐλαφροῦ μοι καὶ καὶ τὰ δεσμά ὁ Κύριος ἐποίησε καὶ τὸν καίρειν τῆς εἰρηκῆς, πυθομένῳ τῆς ἀγίας ὑμῶν τῶν Ἀντιόχεια ἐκκλησίας καὶ τὴν δέσμιον παρθενοῖαν Ἀσκληπιάδην τὸν ἐπιτηδεῖσασαν καὶ ἀξίαν τὴν πίσιν τῆς Ἐπισκοπῆς ἐγκρατεῖσμερον. ταύτῳ ἡ τὴν ἐπιστολὴν σημειώσασαν

ANTONINUS.

δια Κλημεν^{ος} ἀπεσταλέναι, ὡς τὸ τέλει τῆτον γραφῶν τὸν τρόπον. ταῦτα ὃ ὑμῖν κύριαι με ἀδελφοὶ τὰ γράμματα ἀπέστειλα δια Κλημένους τὸ μακαρεὶς πρεσβύτερος ἀνδρὸς ἐναρέτου καὶ δοκίμου. ὃν ἴσες καὶ ὑμεῖς καὶ Πηνελόπειαν καὶ Εὐπισκοπὴν τῆ δεσποτῆ, ἐπεσήμειξε τε καὶ κύξησε τὴν τῆ Κυρίας ἐκκλησίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Πρὸς Σεραπίων^{ος} καὶ τῶν φοιτητῶν αὐτοῦ λόγος.

Τοῦ ὃ Σεραπίων^{ος} τὸ πρὸς λόγους ἀσκήσεως, καὶ ἄλλα μὲν εἰκὸς ὡς ἔσθ' παρ' ἑτέροις ὑπομνήματα. εἰς ἡμᾶς δὲ μόνον κατὰ τὴν τῆ πρὸς Δομνῖνον ἐπιτεπωκότα πινὰ πρὸς τὸν τῆ διωμῆ καιρὸν ἀπὸ τῆς εἰς Χερσον πίσεως ἐπὶ τῶν Ἰουδαϊκῶν ἐβελθηρσκειαν καὶ τὰ πρὸς Πόντιον καὶ Καρικὸν ἐκκλησιαστικὸς ἀνδρας, καὶ ἄλλοι πρὸς ἑτέρας ἐπιστολαὶ ἑτέρως τε σωτηραμέν^{ος} ἀπὸ λόγ^{ος} πρὸς τὸ λεγομένον κατὰ Πέτρον Εὐαγγελί^{ος} ὃν πεποιήσιν ἀπελάττων τὰ ὑβριδῶς ἐν ἀπὸ εἰρημένα, διὰ τῆς ἐν τῆ κατὰ Ρώστον παρρημία, ὡς φάσει τῆς εἰρημένης γραφῆς, εἰς ἑτεροδόξους διδασκαλίας ἀποκρίσεως. ἀφ' ἧς ἔυλογον βραχείας ὡς ἀβασθεῶς λέξεις, δι' ὧν ἦν εἶχε πρὸς τὴν βιβλίαν γνώμην προτίθησιν ἔγω γράφων. ἡμεῖς γὰρ ἀδελφοὶ, καὶ Πέτρον καὶ τὰς ἄλλας Ἀποστόλους ἀποδεχόμεθα ὡς Χερσὸν τὰ ὃ ὀνόματι αὐτῶν ὑβριδῶς ἐπιγραφα, ὡς ἐμπειροὶ ὡς ἀπὸ τῆς βίβλου. γινώσκοντες ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐπαρελαβόμεν. ἐγὼ γὰρ γρόμ^{ος} παρ' ὑμῖν, ὡς πᾶσι τὰς πάντας ὀρθῆ πίσει προσφέρωμαι, καὶ μὴ διελθὼν τὸ ὡς αὐτῶν προσφέρωμαι ὀνόματι Πέτρος Εὐαγγέλιον, εἶπον. ὅτι εἰ τῆτό ἐστι μόνον τὸ δοκῆν ὑμῖν παρέχειν μικροψυχίαν, ἀναγνωσκέτω ἡμεῖς δὲ μαθῶν ὅτι αἰρέσει ἡμεῖς οὐκ αὐτῶν ἐνεφώλθεν ἐν τῶν λεχθέντων μοι, ὡς ἀπέσω πάλιν γενέσθ' πρὸς ὑμᾶς. ὡς τε ἀδελφοὶ προσδοκᾶτέ με ἐν τάχει. ἡμεῖς δὲ ἀδελφοὶ κατὰ λατρεῖς ὅποιαις ἦν αἰρέσεως ὁ Μαρκανός, καὶ ἑαυτῶ ἠναλιστό μὴ νοῶν ἂ ἐλάλει, ἀμαθῆσεσθε εἰς ὧν ὑμῖν ἐγράφη. ἐδιωθήμην γὰρ παρ' ἄλλων τῶν ἀσκησάντων αὐτὸ τῆτό τὸ Εὐαγγέλιον, τῆτέτι ὡς τῶν δια-

A disse significat, sub finem ita scribens: Porro has literas, inquit, Domini fratres per beatum Presbyterum Clementem ad vos misi, virum virtute præditum & probatum: quæ vos & nostis jam & amplius cognoscetis. Qui quidem Dei nutu ac providentia dum hic apud nos præsens esset, ecclesiam Christi & confirmavit & magnopere auxit.

С А Р У Т XII.

De Serapione & ejus qui exstant libris.

PORRO Serapionis multa quidem alia doctrinae monumenta penes alios extare credibile est. Ea tamen ad nos duntaxat pervenerunt, quæ scripsit ad Dominum quemdam qui persecutionis tempore à fide Christi ad Judæorum superstitionem desciverat: Item illa quæ ad Pontium & Caricum ecclesiasticos viros exaravit: aliæ quoque ad alios epistola. Præterea liber de evangelio Petri, quæ in eo falsa erant coarguens. Quem quidem librum composuit in gratiam quorundam ex Rhofensi paræcia, qui occasione illius evangelii ad doctrinam à recta fide alienam declinaverant. Nec verò absurdum fuerit pauca quædam verba ex eo libro commemorare, quibus ille quid de isto evangelio sentiret, exponit in hunc modum: Nos enim fratres, inquit, & Petrum & reliquos Apostolos, perinde ac Christum ipsum suscipimus. Sed quæ nomen illorum falsò inscriptum præferunt, ea nos utpotè gnari ac peritè repudiāmus; quippè qui compertum habeamus ea nos à majoribus minimè accepisse. Ego quidem cum ad vos venissem, existimabam omnes rectæ fidei callem tenere. Et cum evangelium illud quod petri nomine inscriptum ab iis offerebatur, non perlegissem, dixi: si quidem hoc solum est quod similitudinem parit inter vos, legatur. Nunc verò cum ex iis quæ mihi dicta sunt, planè perspexerim, quòd mens illorum heresim tunc occultam tegebat, iterum ad vos venire properabo. Proinde fratres brevi me expectate. Cum autem deprehenderim cujus opinionis & sectæ fuerit Marcianus, qui & sibi ipse repugnabat non intelligens quæ diceret, sicut cognoscetis ex iis quæ ad vos scripta sunt. mutuati enim supradictū evangelium ab iis qui illud didicerant & continua exercitatione versaverant, hoc est à successorib^{us}

Huc refer Niceph. c. 27. l. 4.

Dd iij